

gemiscimus invidens nobis; & ibi nos esses felices putant, ubi periclitamur.

Propria abnegatio.

QUÆSTIO VI.

Quare ad Christum sequendum requiritur propria abnegatio, & ejus crucem tollere?

37. A It Christus D. hoc capite, n. 24. Si quis vult venire post me, tollat crucem suam, & sequatur me: Quod Evangelium explicavi tom. 4 cap. 7. per quindecim quaestiones, & ibi ex sententia Patrum expendi quid sit abnegare seipsum. Nunc addo, &c.

38. Primò, Victor Antiochenus in cap. 8. Marc. ait: Non dixit, ne nimium sibi indulgeat, aut ne nimium carni sue parcat, sed vehementius insurgens, abneget, vel abjacet se ipsum hoc est, nihil cum seipso, vel sua carne commercii habeat, verum ita se gerat, ac si non ipse, sed alius quispiam crucem tolleret: Ita debet homo in se ipsum insurgere, ac carnem suam mortificare, & comprimere, tanquam si non esset caro sua, sed veluti subdita peccato, ut peccatum ab ea valeat excludere, ac deicere; & suam crucem tollat, ut gloriâ sequendi Christum illustretur: ait Paulus 1. Corinth. 4. n. 10. Semper mortificationem Jesu in corpore nostro circumferentes, ut & vita Jesu manifestetur in corporibus nostris: & quædam est hæc vita Jesu manifestanda in corporibus nostris? Explicat D. Anselmus: Hanc, scilicet, mortificationem in nostro corpore circumferimus; quod ideo facimus, ut & vita Jesu sicut nunc mortificatio, id est ut gloriosa immortalitas resurrectionis manifestetur omnibus in corporibus nostris. Quisquis enim carnem suam mortificat ad exemplar passionis, ac laboris Christi in hac vita, etiam ad illius exemplar æternâ Resurrectionis gloriâ fulgebunt in caelis: Hinc merito Cassiodor. lib. de Anima, c. 16. sub finem, appellat hanc crucem vitalem, crucem dantem vitam, dicens: Verùm ista caro, quamvis diversis vitiis appetatur; ipsa tamen est, qua gloriosos Martyres facit (dum cum appetitibus colluctatur) qua ipsam quoque vitalem crucem sancti Redemptoris accipit.

39. Secundò, Cardinal. Petrus Damian. ser. 47. qui est primus de Exaltatione sanctæ Crucis, sic explanat præfata verba: Abneget semetipsum, & sequatur me. Illum (id est Christum) secutus, illum consecutus est. Abnegatio voluntatis, hereditatis est recuperatio. Perbellè Damianus, proindeque qui crucem suam, suosque labores, oppressiones, ac molestias tolerando, Christum secutus est illum jam consecutus est: ac si illum sequi, sit illum consequi: & quæ major felicitas ac gloria, quàm Christum consequi, Christumque secum habere? Inde etiam alia non minor felicitas. Abnegatio voluntatis, hereditatis est recuperatio: per propriam voluntatem in Adamo, comendo de ligno vetito; amissimus cœlestem beatitudinem: ergo per propriam voluntatem abnegatam illa recuperanda est à nobis: Abnegatio voluntatis, hæc.

diatis recuperatio. Cùm Christus D. constituit Petrum actualiter Pontificem suæ Ecclesiæ, ait illis: Cùm esses junior, ambulabas quo volebas; cùm autem senueris, alius te cinget, & duceat quo tu non vis. Joan. 2. n. 18. In quo abnegatio voluntatis denotatur; sed quid habet abnegatio voluntatis in Petro cùm illius pontificatu; dum in illum Joan. 22. introducit? D. Petrus post promissum pontificatum, tibi dabo claves regni cœlorum; ex vehementi voluntatis, ac amoris affectu, ut notat D. Paschas. lib. 8. in Matth. Christi mortem intentevit impedire: absit à te Domine; ex quo graviter reprehenditur à Christo, & tanquam Sanatus rejicitur, ac excluditur ab omnibus: Ait illi Christus: Vade post me Satana, scandalum es mihi. Matth. 16. n. 13. Ut ergo suam pontificiam dignitatem accipiat, illiusque clavem teneat, propriæ voluntatis abnegatio exigitur ab eo, Abnegatio voluntatis, hereditatis est recuperatio.

Terziò, ait Christus: Abneget semetipsum, & tollat crucem suam. Duo docet Christus, abnegationem, & crucis portationem; per abnegationem D. Gregorius in Carena intelligit humilitatem; & ait: Semetipsum abnegat, qui calcato typo superbia, ante Dei oculos esse se à se alienum demonstrat. Per Crucem verò denotatur juxta mentem sanctorum Patrum, ut citato cap. 7. q. 6. dixi, omnis pressura, adversitas, ac labor adveniens, & ut ibi notavi, prius ponitur abnegatio, quàm crucis asportatio, & sanè convenienti ordine; nisi enim præcedat abnegatio per animi humilitatem, ac propriam cognitionem, non evincit crucis patiens portatio: per humilitatem valde promptè aptantur humeri ad crucis pondus ferendum: tunc animus suam tenuitatem recognoscens, judicat quod nihil aliud promeretur, & sibi est conveniens, nisi calamitas, & adversitas. Eligitur Moïses à Deo in ducem populi Israëliti, à quo multæ contrarietates, rebelliones, ac obmurmurationes, etiam à suis fratribus Aarone ac Maria, ab universaque multitudine magnas commotiones contra ipsum, ut etiam eum lapidare vellent, acceperat. Exod. 17. num. 4. Tamen in tanto Viro; in quo omnes virtutes maximæ præluxerunt, quænam extitit prima? humilitas nempe: nam cum destinaretur à Deo legatus ad Pharaonem ac dimittendum populum, ait: Qui sum ego, ut vadam ad Pharaonem, & educam filios Israël de Ægypto: Exod. 3. num. 11. Ubi mirificè omnes Patres summam Moïsis humilitatem laudant. Philo lib. de ejus vita, D. Ambr. lib. 1. Hexamer. c. 2. D. Gregor. Magn. 1. part. pastor. cap. 7. Ubi ejus humilitatem laudans, ait: Ubi Maga, etiam Deo jubente timeat, Deo suadente trepidet: non ergo mirum, quod tam fortis inventus sit ad tanta oppugnamenta. Humilitate maximè corroboratur, animus, ut nulla irruente adversitate opprimatur, sed omnia patienti animo sustineat, eum primum fundamentum in humilitate consistat.

Quartò, Div. Chrysostomus oration. in 41. adorat. Crucis, apud Gretherium, ait: Quid tibi vult dictum illud, tollat crucem suam? Num, ut portemus lignum? Nequaquam, sed certissime nos mortuos arbitremur. Crux mortis instrumentum: si ergo mortis memoriam semper in mente habemus, inde nobis certa via

1. Cor. 4. Mortificatio nostra cum Christo ipso pariter resurrectionis gloriam.

1. Cor. 4. Mortificatio nostra cum Christo ipso pariter resurrectionis gloriam.

1. Cor. 4. Mortificatio nostra cum Christo ipso pariter resurrectionis gloriam.

via est ad Christum inveniendum, ac tenendum. Prudens femina Magdalena, Christi sectatrix, ab euntibus discipulis: Maria stabat ad monumentum foris plorans: Joan. 20. n. 11. Viderat sancta Mulier monumentum vacuum, nec ab illo discedebat. Cur ergo Maria recedentibus discipulis non etiam recedit? Cur in alio loco Dominum non quærit? Cur magis persistit in monumento, in quo certò videt Dominum non esse? Sagacissima femina cur non tendis ad alium locum ad Dominum inveniendum? Bene, & optimè sciebat, quod solum in monumento, ubi mortis memoria, Christus erat quærendus, ut inveniretur. Galfridus in Allegor. apud Tilman. Maria stabat ad monumentum, quia ubi eum alibi quæreret, nesciebat.

42. In ipsa nocte, qua Israël egressurus erat de Ægypto, dicitur Exod. 12. n. 29. Percussit Dominus omne primogenitum Ægypti: & cur in ipso egressu de Ægypto ad promissionis terram, tot Ægyptiorum mortes, tot cadavera mortuorum repræsentantur; tali objecto spectaculo, bene informabantur Israelitæ, ad magnam, & præclara divina beneficia recipienda, cùm mortem ante oculos haberent: ad hæc ait D. Hilar. in Psalm. 51. Post Ægypti funera, inveni eorum mare divinum cessu, nobis columina innumbravit, cælum Cæli per Angelos præbuere. Post Ægyptiorum visas mortes, Israël sibi viam dirigit, qua nihil illis deficiat usque ad Promissionis terram, quia mortis recordatio prosperum iter ad omnia parat.

QUÆSTIO IV.

Cum summa perfectionis nota sit portare Crucem post Christum, quid de Simone Cyrenæo dicendum sit?

43. Pro magna laude celebratur, qui tollens Christi Crucem, ipsum sequitur; & tamen videmus, quòd Simon Cyrenæus asportaverit crucem post Jesum, ut scribunt tres Evangelistæ, Matth. 27. n. 92. Marc. 15. n. 21. Luc. 23. n. 26. & tamen à nullo eorum aliqua laude commendatur; ut de bono Latrone: qui ab ore Christi audivit: Hodie mecum eris in Paradiso: Luc. 23. n. 41. Et de Joseph ab Arimathea, de quo scribit D. Marc. 15. n. 43. Nobilis decurio, qui & ipse erat expectans regnum Dei, audacter introiit ad Pilatum, & petiit Corpus Jesu: & D. Luc. 23. n. 50. Joseph, qui erat Decurio, vir bonus, & iustus: & de Nicodemo scribit D. Joan. 19. num. 39. Qui venerat ad Jesum nocte primum ferens mixturam myrræ, & aloes, quasi libras centum: Si omnes isti intervenientes in Christi passione tantâ laude eondecorantur, cur ergo Simon Cyrenæus aliqua non insignitur?

44. Respondeo primò, quod Simon asportavit crucem, non eâ ratione, quâ Christus præcipit, ipse enim voluntarios sui sequaces præcipit: Siquis vult venire post me: At Simon compulsus, & coactus est portare crucem Christi. Narrat D. Matth. 27. n. 32. Exeuntes autem invenerunt hominem Cyrenæum nomine, hunc an-

gariaverunt: Angariaverunt, hoc est, coegerunt: & ita legunt Euthym. Pagnin. Variabiliter adegerunt: & hoc aperte denotat D. Luc. 25. n. 26. & cum ducerent eum, apprehenderunt Simonem, venientem de villa & imposuerunt illi crucem portare post Jesum: Apprehendere, coactionem, & violentiam denotat: venientem, non quærens crucem, sed casu veluti veniens: imposuerunt. Non ipse eam tulit, sed ei ab aliis imposita est: Non ergo mirum, quod laude portatorum Crucis Christi non sublimetur, qui eam non sponte, sed coacte tulit, qui eam non quæsit, sed casu ei contigit, qui eam non elegit, sed casu accepit. Christus suos sequaces exoptat spontaneos, sedulè quærentes, ac cum gaudio jugum eligentes, ad ipsumque convolantes.

Secundò: Respondeo in laudem Sancti Simonis Cyrenæi, ad cujus exemplum nos Christi crucem debemus portare; quod licet in principio tanquam imperiosè compulsus à Judæis, tolleret crucem post Jesum, tamen ut sanctam crucem attigit, illius virtute est illuminatus, & cum multo compassionis, ac obedientiæ fructu eam asportavit, ut notavi tom. 5. in Evangel. lib. 8. cap. 12. q. 9. n. 53. & inde ipse præclarissimus Ecclesiæ Sanctus factus est, ut ibidem ex communi sententiâ retuli; & ut scribit D. Marc. Veniens de villa: quia qui Christi crucem debet asportare, debet exire ab oblectamentis, ac delectationibus mundi: & dicitur Simon Cyrenæus ab urbe Cyrene, quæ quamvis triplex sit, gentiliū erat, ut dixi citata q. 9. n. 54. Quia debet dimittere gentium errores, ac superstitiones ad crucem Christi ferendam; & dicitur Simon, id est, obediens, ut notat D. Paschas. lib. 2 in D. Paschas. Matth. & ait: Ipse Simon vocatur, quod interpretatur obediens. Hic post Jesum crucem portare festinat, obediendo pro meritis, ut tanto dignus munerere esset.

Abrahamus, & Jephthæ filios suos in sacrificio Deo consecraverunt. Abrahamus magno merito celebratus; & laudatus est apud Deum, & homines: Quia fecisti rem hanc, benedicam tibi, & multiplicabo semen tuum sicut stellas Cæli: Genes. 22. n. 17. At Jephthæ gravi censurâ magis peccati mortalis, communi calculo Patrum, ac Doctorum reprobatus est, cùm valde imprudenter, ac irrationabiliter filiam immolaverit: Judic. 11. n. 39. Unde tantæ rei diversitas? Abrahamus obtulit filium in holocaustum ex singulari obedientia erga Deum præcipientem: Tolle filium tuum, quem diligis Isaac; & offeres eum: ibidem n. 2. At verò Jephthæ motus à propria voluntate irrationabili, ac imprudenti: Et ubi laboriosa crux sumitur ex obedientia divini mandati, ibi rutilat gloriosa meriti corona: At ubi propria voluntas intervenit, ibi cuncta errore, ac deceptione deturpantur. Abulen. ad cap. 11. judic. q. 57. ait: Abrahæ licuit occidere filium, quia Deus jussit, & omne percipium Dei bonum est. Jephthæ autem occidit filiam suam: non ex præcepto, sed ex voto suo, scilicet, imprudenti, & irrationabili, ut ipse explicat.

Accedunt ad Jesum filii Zebedæi Jacobus, & Joannes, Marc. 10. n. 30. dicentes: Da nobis ut unus ad dexteram tuam, & aliud ad sinistram tuam sedeamus. Respondens Jesus, rec-

M 4

Euthym. Pagnin. Variabiliter adegerunt: & hoc aperte denotat D. Luc. 25. n. 26. & cum ducerent eum, apprehenderunt Simonem, venientem de villa & imposuerunt illi crucem portare post Jesum: Apprehendere, coactionem, & violentiam denotat: venientem, non quærens crucem, sed casu veluti veniens: imposuerunt. Non ipse eam tulit, sed ei ab aliis imposita est: Non ergo mirum, quod laude portatorum Crucis Christi non sublimetur, qui eam non sponte, sed coacte tulit, qui eam non quæsit, sed casu ei contigit, qui eam non elegit, sed casu accepit. Christus suos sequaces exoptat spontaneos, sedulè quærentes, ac cum gaudio jugum eligentes, ad ipsumque convolantes.

Cruce asportanda cum devotione, ac obedientia.

Ubi Dei imperium adest meritum: ubi nostra voluntas, error.

Marc. 10.

Joan. 21. puli: Nescitis quid petatis. At apud Joan. 21. n.6. legitur, quod cum Discipuli inuoluer tota nocte laborarent, apparens illis Jesus dixit: Mittite in dexteram navigii, & inuenietis. Miserunt ergo, & non jam valebant rete trahere pro multitudine piscium. Confer modò discipulos cum filiis Zebedæi: omnes illi ad dexteram tendunt: Jacobus, & Joannes repelluntur, & censurâ invidiam: Nescitis quid petatis. At discipuli dexterâ gaudent cum magno fructu, multis, & magnis piscibus retia sua implent: filii Zebedæi proprio voluntatis affectu ferebantur, & inde inscienter agunt: At disci-

N. str. v. lunas nans. obedienti fructifera.

puli ex Domini imperio laxant retia sua? & inde fructuosam piscationem percipiunt. Voluntas propria inanis; obedientia fructifera. Noster Div. Cyrill. Alexandr. lib. 12. in Ioan. cap. 62. ait: Retibus in dexteram partem jactis, magna multitudo piscium capta est. Inssu autem Domini hoc factum est: quia non rapuerunt gratiam, sed imperio Christi paruerunt: Expende tantæ felicitatis radicem: quia non rapuerunt gratiam, quia extenderunt retia in dexteram, non rapientes gratiam, sed imperio Domini obedientes.

D. Cyrill. Alex.

CAPUT XVII.

1. Post dies sex assumit Jesus Petrum, & Jacobum, & Joannem fratrem ejus, & ducit illos in montem excelsum seorsum: 2. Et transfiguratus est ante eos. Et respexit facies ejus sicut Sol: vestimenta autem ejus facta sunt alba, sicut nix. 3. Et ecce apparuerunt illis Moyses, & Elias cum eo loquentes. 4. Respondens autem Petrus, dixit ad Jesus, Domine, bonum est nos hic esse, si vis faciamus hæc tria tabernacula, tibi unum, Moysi unum, Eliæ unum. 5. Adhuc eo loquente, ecce nubes lucida obumbravit eos, & ecce vox de nube, dicens: Hic est filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui: ipsum audite. 6. Et audientes discipuli, ceciderunt in faciem suam, & timuerunt valde. 7. Et accessit Jesus, & tetigit eos, dixitque eis, surgite, & nolite timere. 8. Levantes autem oculos suos, neminem viderunt, nisi solum Jesus. 9. Et descendentibus illis de monte, præcepit eis Jesus, dicens: Nemini dixeritis visionem, donec filius hominis à mortuis resurgat. 10. Et interrogaverunt eum discipuli dicentes: Quid ergo scribæ dicunt quod Eliam oporteat primum venire? 11. At ille respondens, ait eis: Elias quidem venturus est primus & restituet omnia. 12. Dico autem vobis, quia Elias jam venit, & non cognoverunt eum, sed fecerunt in eo quæcumque voluerunt. Sic & filius hominis passurus est ab eis. 13. Tunc intellexerunt discipuli, quia de Joanne Baptista dixisset eis. 14. Et cum venisset ad turbam, accessit ad eum homo genibus provolutus ante eum. 15. dicens: Domine miserere filio meo, quia Lunaticus est, & male patitur: nam sæpè cadit in ignem, & crebrò in aquam. 16. Et obtuli eum discipulis tuis, & non potuerunt curare eum. Respondens autem Jesus, ait: 17. O generatio incredula, & perversa, quousque ero vobiscum? Usquequò patiar vos? Afferte huc illum ad me. 18. Et increpavit illum Jesus, & exiit ab eo demonium, & curatus est puer ex illa hora. 19. Tunc accesserunt Discipuli ad Jesus secretò, & dixerunt. Quare nos non potuimus ejicere illum? 20. Dixit illis Jesus: Propter incredulitatem vestram. Amen, quippe dico vobis, si habueritis fidem sicut granum sinapis, dicetis monti huic, transi hinc illuc, & transibit. Et nihil impossibile erit vobis. 21. Hoc autem genus non ejicitur nisi per orationem, & jejunium; 22. Conversantibus autem eis in Galilæa, dixit illis Jesus: Filius hominis tradendus est in manus hominum. 23. Et occident eum, & tertia die resurget: & contristati sunt vehementer. 24. Et cum venissent Capharnaum, & accesserunt didrachma accipiebant, ad Petrum, & dixerunt ei Magister vester non solvit didrachma? ait, Etiam. 25. Et cum intrasset in domum, prævenit eum Jesus, dicens: Qui tibi videtur Simon? Reges terræ à quibus accipiunt tributum, vel censum à filiis suis, an ab alienis? Et ille dixit, ab alienis. 26. Dixit illi Jesus: Ergo liberi sunt filii. 27. Ut autem non scandalizemus eos, vade ad mare, & mitte hamum: & eum piscem qui primus ascenderit, tolle: & aperto ore ejus, staterem illum sumens, da eis pro me, & te.

ARGUMENTUM

ARGUMENTUM CUM Remissionibus.

- Primò, Vers. 1. Transfiguratur JESUS in monte: & est explicatum tom. 4. cap. 8.
Secundò, V. 10. Docet Eliam in spiritu, scilicet Joannem Baptistam, jam venisse, Eliam verò in persona venturum; de quo egi tom. 4. cap. 9. à num. 1.
Tertiò, V. 14. Sanat puerum Lunaticum, quod expendit. 4. eodem cap. 9. à n. 12.
Quartò, V. 18. Declarat fidem ut granum sinapis magna miracula facere de quo eodem cap. 9. à n. 55.
Quintò, V. 22. Prædicat instare suam passionem, & mortem, quod expendi tomo 4. cap. 37.
Sextò, V. 24. Mandant solvere didrachma pro se, & Petro, ostendens se ad id non teneri: de quo dixi c. 9. num. 64. tom. 4.

Transfiguratur JESUS.

QUÆSTIO I.

Quare ad spectaculum tanti mysterii præter tres Apostolos eliguntur Moyses, & Elias ex veteri Testamento?

- 1. AIT noster Evangelista in præsentia: Assumpsi JESUS Petrum, & Jacobum, & Joannem. Quod Evangelium satis latè, & amplè explicavi tom. 4. in Evangelia, per triginta quatuor quæstiones; nunc majoris doctrinæ gratiâ adde aliqua ex ibi prælibatis.
2. Ad hoc magnum spectaculum ex utroque Senatu Prophetico, & Apostolico præstantissimos viros adducit Christus. Tertullian. de Præscript. cap. 22. ait: Non quasi ceteros reprobandi, sed quoniam in tribus testibus stat omne verbum. Ut testimonium de sua magnifica gloria esset firmum, multos spectatores, ac testes conducit JESUS-CHRISTO nato advolat Angelus ad pastores: Natus est vobis hodie Salvator. Luc. 2. n. 11. & statim Evangelista subdit no. 13. Et subito facta est cum Angelo multitudo militiæ cælestis: advolat Angelus in officium, advolant & alii: Canit Angelus, canunt & alii, te-

Tertull. Christus suam gloriam vult multorum testimonio significari.

Luc. 2.

statur Angelus, attestantur, & alii infantem D. Leo. Deum in antro natum. D. Leo serm. 10. de Nativitate ait: Ut excellens fieret testimonium, cui militiæ cælestis multitudo concineret. Baptizato Christo innotat Divinus Pater de Cælo: Hic est filius meus dilectus, &c. Matth. 3. nu. 17. Audi vocem Patris, quæ aban idem rebus faciebat & subditur n. 16. & vidit Spiritum Dei descendentem, sicut columbam. Firmare videtur columba Dei testimonium, ut in ore doctum staret omne verbum de Christo Deo. Pulchrè D. Nazianz. D. Nazianz. Orat. 40. ait: Spiritus Divinitatis testimonium offert, nimirum ad Patrem accurrens. Cum testatur Pater, advolat Spiritus, quasi vocem excipiens, & confirmans.

Apostolus scribens ad Philemonem, ut Onesimum pie, & amicè recipiat, ad preces socium Ad Philemonem, & ait: Paulus vincit, & lem. Timotheus frater Ad Philemon, n. 1. Urget & ipse Apostolus scholam Corinthiam, ut vitam sanctè, & rectè instituat, & inquit: Paulus vocatus Apostolus, & Sosthenes frater. 1. Cor. 1. n. 1. Idem Doctor gentium mittit litteras, quibus monet Colossenses, & limine signat: Paulus & Sylvanus, & Timotheus, 1. ad Coloss. 1. n. 1. Quid est, quod Apostolus ad suos discipulos promovendos, tot apponit testes disciplinæ Evangelicæ? Perbelle D. Hieron. ad Philemon. scribit: Multa ut epistola majorem haberet auctoritatem, quæ non ab uno scriberetur, &c. Certè multa e sacro senatu capita, si conveniunt, multam dubiis fidem, multamque novis rebus auctoritatem conciliant. D. Hieron.

QUÆSTIO II.

Quare ex omnibus Patribus veteris Testamenti Moyses, & Elias eliguntur ad tantam Transfigurationis gloriam.

SCRIBIT noster Evangelista: Et ecce apparuerunt cum illis Moyses, & Elias: D. Luc. 9. ait Luc. 9. cap. 9. Visti in majestate Origenes: Visti in gloria: quod latè explicavi citato cap. 8. q. 14. & 15. Nunc verò ex ibi dictis aliqua explicatius dicemus.

Primò: D. Gregentias Diabolo cum Herbanno, ait: Moysen, & Eliam, tunc perfectos Deus reddidit, cum eos sua perfectionis, id est, gratia participes effecit. Nempè cum JESUS carne indutus in monte Thabor transfiguratus est: tunc enim jussu, & ecce Moyses, & Elias spiritu virtutis ejus adducti sunt, & ei assuerunt. Ex omnibus Patribus antiquis veniunt Moyses, & Elias, tanquam omnium maximi, & inde ex tantis meritis, cum essent consummati in omni perfectione, ac virtute altant Jesu, quia cum quis adharet Jesu, ad eumque congregatur, tunc omnem perfectionem attingit, ac in se exhibet. Moysen & Eliam tunc perfectos Deus reddidit. JESU. Cum JESU carne indutus transfiguratus est, & ecce Moyses & Elias. Tunc ostenduntur in omni perfectione, cum videntur associati Jesu.

Secundò Euthymius: apparet Christus in

6. ter Euthym.